

ליא ריצחת!

מירה קמה ממקומה, ונשארה עומדת. ניגשתי לשולחן, אמרתי "ערב טוב" לשניהם, לחצתי את ידו של שלמה קאופמן ולחצתי את ידה של מירה בין שתי ידי.

..הוא הציע לה להתחתן..

את שלמה קאופמן, שהכל קוראים לו "כושי", הכרתי מזה כמה שנים. שנינו היינו בני חיפה והיינו נתקלים אחד בשני. כשהיינו צעירים היתה חיפה עיר קטנה, באופן יחסי, והנוער היה נפגש ממילא, פעם בקפה עטרה, פעם בבית-מכבי, פעם בקפה שניר, וכו'.

בצבא היה כושי חניך שלי בקורס לרבי-סמלים, אחרי המלחמה. היינו ידידים. אפילו התרר-עצנו פעם עם אותה נערה. אחר-כך פגשתי אותו במחנה כשהיה רב-סמל, ואני הייתי בתפקיד ביחידה אחרת. לאחרונה פגשתי אותו בחיפה והלכנו יחד לקולנוע. היתה זאת הפגישה של קולנוע עצמון, וראינו סרט של דני קיי.

כושי הכיר את מירה חודשיים לפני כן, בבית-ההבראה של קופת-חולים בנתניה. כשהיא חזרה מבית-ההבראה היא הראתה לי תמונות משם, ובאחת מהן היכרתי את כושי. אמרתי לה שאני מכיר אותו מחיפה, ואז אמרה: "הוא סיפוס שלילי, המציע לכל בחורה שהוא פוגש להתחתן איתו."

היא סיפרה לי שהוא הציע לה להתחתן איתו, ימים מעטים אחרי שהכירה אותו, ושאו ענתה לו שהיא הולכת עם שמחון וזה לא בא בחשבון.

עכשיו, כשראיתי את שניהם יחד, הופתעתי. ביקשתי את מירה לצאת איתי החוצה. אני תארתי לי שלא אשהה במקום, וכי אמשיך בדרך מדי אחרי שרמלי יצליח להתקשר עם המשטרה הצבאית ולקבל עזרה לטנדר. חשבתי לשוחח קצת עם מירה ולהסביר לה שהייתי בדרך אליה, ובאותו זמן ציפיתי לזה שמירה תסביר לי מדוע היא נמצאת בחברת כושי, אחרי שהביעה באוזני, קודם לכן, דעה כל כך שלילית עליו.

יצאתי עם מירה מדלת בית-הקפה, ועמדנו כמטר וחצי או שניים לפני הדלת, לאור פנס. היא שאלה אותי מה אני עושה כאן, הסברתי לה שעברתי לראש-פינה ושאני בדרך אליה.

התגובה הראשונה שלה היתה: "חיימקה, אתה נפלת מן השמיים. אני מחר בדרך אליך לחיפה." הסברתי לה שמחר לא אהיה בחיפה. היא אמרה שאם כך, היא תבקר את לאה, אחותי. אותה שעה יצא סרן כרמלי ואמר לי שהוא צריך לגשת למשטרה הצבאית. דיברנו על רגל אחת, והדברים לא נחרתו בזכרוני. הסוף היה שהוא הלך למשטרה הצבאית, ואני נשארתי עם מירה.

התחלנו ללכת וסובבנו את בית-הקפה עבא די. נעצרנו ליד הקיר הדרומי, שם התחבקנו והתנשקנו. היה שם סלע גדול, כחצי מטר גובה, ואחרי חמש דקות של עמידה, ישבנו על הארץ ונשענו על הסלע.

במקום היה חושך גמור.

כעבור חמש דקות נוספות הוסיפה מכר-נית, גייס מסוג רובר, עם אורות חזקים מאד, שבאה מרחוב השלום. היא עקפה את ה-עמודים שלידים עמד הטנדר שלנו, והתקרבה לבית-הקפה. הפנסים שלה הציעו אותנו ב-אור. המכונית נעצרה מטר לידנו. שני שוט-רים ירדו ממנה, ואחד מהם שאל אותנו מה אנחנו עושים כאן.

עניתי לו: "שום דבר".

הם חזרו ועלו למכונית והמשיכו לנסוע.

..העפתי מבט..

מירה ואני ראינו שהמקום יותר מדי פומבי, ולכן קמנו וטיילנו לאורך ה-טיילת, דרומה, עד למקום הנמצא כ-12 מטר מעבר לרחוב השלום. נמצא שם בית-כנסת (שלא ידעתי אז על קיומו). משם יכולנו לראות את הטנדר של סרן כרמלי, ואת כל התנועה בטיילת. עמדנו ולא המשכנו למקום אחר, מפני שרציתי לראות מתי יפעילו את הטנדר.

ראיתי את הרובר של השוטרים נוסע ב-כיוון לטנדר שלנו, נעצר לידו ועולה לרחוב השלום.

כל אותו זמן היינו שרועים יחד על הארץ, כשהכובע שלי מתחת לראשה של מירה ומי-סביב חושך. כאשר קמנו, שמענו כבר דפי-קות של מכשירים ליד הטנדר. עמדנו וראינו כי הטנדר מתחיל לזוז.

התמונה האחרונה של מירה ארצי נשלחה על-ידיה לחיים שמחון, שבועות מעטים לפני הרצח. על גבה רשומות חמלים: "זכר לאור — בחיינו. 2.11.52" בכתב-יד יפה ומנוקד, אופייני לצברית.

ליויתי את מירה עד להתחלת המדרכה של הטיילת. משם רצתי לעבר הטנדר, והיא המשיכה בדרך בכיוון לבית-הקפה.

כשהגעתי לטנדר וחושפתי את ידי לעבר דלת הקבינה, ניתק הכבל שקשר אותו לרובר. באותו רגע העפתי באופן אינסטינקטיבי מבט שמאלה. ראיתי את מירה עוברת את אי-התנועה בדרך לבית-הקפה. היתה זאת הפעם האחרונה שראיתי את מירה.

קשרתי שוב את כבל הטנדר לרובר, עליתי וישבתי ליד סרן כרמלי. הרובר משך אותנו עד לסוף עליית רחוב השלום. ירדתי מן המכונית, התרתי את הכבל ואמרתי תודה לשוטר. עקפנו את הרובר ונסענו בכיוון דרומה, לצמח.

למה המשכתי בדרך? לא היה כבר מה לעשות בדגניה. אולם נשארתי באותו טנדר כי הוא

גאת חיים שמחון

לפני ימים מעטים שחזר חיים שמחון מבית-הסוהר, הודות להתערבותו האישית של חיים כהן. היועץ המשפטי לממשלה, שגילה בפרשה זו גישה אנושית למופת, יעץ לנשיא המדינה לותז לשמחון חנינה מיוחדת, אחרי שהלה קיבל — לפי בקשת עצמו — זריקות נרקו-אנאליטיות (זריקות-אמת) והוכיח בהן את צדקתו. הסיפור הבא, שנרשם מילה במילה לפי הכתבתו, הוא כתב-האשמה מזעזע, בו חזר שמחון (תמונה למעלה, לפני ארבע שנים) על קריאתו הנרגשת באולם בית-המשפט: "אני חף מכל פשע!"

היה ב-1952. שרתתי אז כצה"ל בדרגת רבי-סמל-ראשון באחד הגדודים שזנה אז בכביבות ראש-פינה.

ישבתי באולם השק"ם של הגדוד, אחרי ארוחת-הערב. השעה היתה אחרי שש. הסמג"ד ניגש אלי ואמר לי שיש לו מכונית לטבריה. הוא הזמין אותי להצטרף. קיבלתי את ההזמנה, כוונתי היתה לנסוע לדגניה א'.

באותם הימים היו תקריות עם הסורים, בגזרת תל-קציר. הסמג"ד נסע לשיבת נציגות ישראל בועדת שביתת-הנושק, שהיתה צריכה להתקיים בקרית-שמואל, טבריה. כאשר הגענו לשם נשארתי בטנדר, והסמג"ד עלה לשיבה.

בשעה עשר בערב נקראתי למעלה והוזמנתי לכוס תה. שם הכרתי את סרן כרמלי. הוא היה בחור גבוה, שחרחר, ועשה רושם די טוב. נדמה לי שהוא היה לבוש או בתלבושת קרבית.

ירדתי יחד עמו לטנדר, כי הוא רצה לנסוע לעין-גב, או למשטרת צמח. אני התכוננת ירדת בדרך, בדגניה א', כדי לפגוש שם את מירה ארצי, שהיתה בת המשק.

..ראיתי לפתע את מירה..

אי-אפשר היה להתיע את המכונית. דחפנו אותה במורד ההר, ורק אחרי שהצלחנו להתניעה, הגענו לתחנת אנד בטבריה. שם עצר אותנו טרמפיסט. כאשר עצר כרמלי כדי להעלותו, כבה מנוע הטנדר שוב.

ירדתי יחד עם הטרמפיסט, שהיה חייל, ודחפנו יחד את המכונית לכיוון הים, כי זו היתה חירייה הקרובה ביותר. הגענו עד לעמודים החוסמים את הכביש ליד שפת האגם, וראינו שלא נוכל להתניע את הטנדר בדרך זו. לכן הציע כרמלי שניכנס לבית-הקפה הסמוך, כדי לטלסן למשטרה הצבאית ולבקשה לחלץ את המכונית.

השארנו את הטרמפיסט ליד המכונית, וסרן כרמלי ואני הלכנו בכיוון לבית-הקפה עבאדי. זה היה מקום ידוע בטבריה, שבו אכלתי פעם דגים בלחית חברה מבית-קשת.

כרמלי נכנס, ואני אחריו. כשפנה הוא ימינה, בכיוון למכשיר הטלפון, ראיתי לפתע את מירה ארצי יושבת עם שלמה קאופמן בפינה, ליד שולחן. נעצרתי.